

"Usta kalemden yine usta işi bir gerilim."
ALİ LİDAR



SLAT ER

KARAEV

fa
YAYINLARI

Kara Ev

SUAT ER

Bu, aslında bu gece oldukça ıssız olmasını bekledi

Künye

SUAT ER

KARA EV

ENDİŞE, UZUVLARI OLMAYAN BİR HAYALETTİR.

FA YAYINLARI ROMAN SERİSİ 36 Yayıncı Sertifika No: 45789 Birinci Basım: Haziran - 2021 KARA EV - SUAT ER FA YAYINLARI

Maltepe Mah. Şehit Çetin Görgü Sok. No: 17/16 Çankaya ANKARA 0 533 046 24 53

Sertifika No: 47479 ISBN: 978-605-70310-8-2

Bu kitabın tüm hakları FA YAYINLARI'na aittir. Tüm hakları saklıdır. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz; FA YAYIN-LARI'nın yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap, CD ya da manyetik bant haline getirilemez; fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

KARA EV

ENDİŞE, UZUVLARI OLMAYAN BİR HAYALETTİR.

SUAT ER

GİRİŞ

O gün, soğuk gölün kirli sularında bir kız cesedi görüldü. Gökyüzü, vahşi bir ıslık sesi eşliğinde kararmaya

başlarken ceset, su yüzeyinde sürüklenmeye devam ediyordu. Ufukta siyah bir tuval gibi görünen karanlık ormanın derinliklerinden koparak azgın bir canavar gibi gölü besleyen nehir, cesedi sürüklemeye devam etti, ta ki gece tüm ihtişamıyla çökünceye dek.

Gün boyu yağan kar, gece boyunca da yağacak gibi görünüyordu ve karanlık gece ile ufukta dans eden koyu sis tabakası, cesedin bir insan tarafından bulunma ihtimalini sıfıra indirdi. Bu zavallı kızın cansız bedeninin bulunması imkânsız olsa da onu birileri gördü. Fakat onu gören bir insan değildi hatta canlı bile olmayabilirdi...

Gece çöktüğünde, karanlık bir ormana girecek cesaretiniz olduğu halde, sürekli duyduğunuz garip seslerin sahiplerine karşı korunabilecek kadar gücünüz yoksa sabahın ilk ışıklarını görebilmeniz için yapmanız gereken tek şey, Tanrı'ya dua etmektir. Gece boyunca karşınıza çıkan her ağaç gövdesinde bir yaratığa ait olduğunu sandığınız vahşi yüzler görmeniz olasıdır. Veya sizi takip ettiğinden şüphe duymadığınız vahşi bir yaratığın daha önce pençelerini kullanarak ağaçta bıraktığı derin izleri görebilirsiniz. Bu izler size bir uyarı olarak bırakıldı.

Evet, ne yazık ki bu zavallı kız da gördüğü uyarıları dikkate almadı ve sonunda kendisini takip eden bu gece yaratığına av oldu. Onun pençelerinden derin yaralar aldığı anda ancak göle kadar kaçmayı başarabilmişti. Kar kütleleri, bir virüs gibi ağaç dallarını sarmaya başlarken zavallı kız, acı içinde soğuk suyun derinliklerinde çırpınarak can verdi. Birkaç saat içinde ciğerleri ve karnı şişmeye başladığında bu görkemli göl onu bir akbaba gibi önce kustu sonra ormanın en ücra köşesine sürükledi.

Göl, kendisinden olmayanı asla kabul etmez. Aslında yer-yüzündeki her çalı ve her ağaç, toprak tarafından dışlanmış; kusulmuş ve dışarıya itilmiş birer cesetten ibarettir. Toprak aslında kendinden olmayanı kabul etmez. Tıpkı bu zavallı kızın, sancılı bir doğumdan sonra annesi

tarafından kabul edilmediği ve dışlandığı gibi toprak da kendinden olmayanı kabul etmedi.

Kız, yirmili yaşlarına geldiğinde esaret ve acı içinde geçen yıllarını her hatırlayışında gözyaşlarına boğuldu ve insan olmak yerine terk edilmiş bir tarlanın ortasında unutulmuş korkuluk olmayı diledi. Korkuluğun insanlık için bir amacı olduğu halde onun hayatı boyunca sağ kalmak için kaçmaktan ve yakalanmamaktan başka bir amacı olmamıştı. Zavallı kızın şişmiş cesedi, gece boyunca sürüklendi ve sonunda göl suyunu terk edip nehir boyunca ormanı aşarak, karla kaplı bir vadiden geçti. Nehir kenarında toprak tarafından dışlanmış bir ağaç gövdesinin yanına ulaştığında su içindeki bir dala takıldı.

Ters dönmüştü ve artık solgun yüzü, su kabarcıkları içerisinde görülebiliyordu. Sarı saçlar ve buz kristalleri ile kaplanmış uzun kirpikler, artık gün aydınlanmaya başladığı için daha net seçilebiliyordu.

1.BÖLÜM

VAROLUŞ

Vadi boyunca uzanan azgın nehre yakın, toprağın üzerinde istenmeyen bir olgu daha vardı. O da karla kaplı bir yoldu. Yol, zaman zaman küçük tepecikleri aşip sonunda yakındaki kasaba olan Azgın Kırmızı'ya ulaşıyordu. Yol, belki de sık ağaç gövdeleri ile kaplı olan ormanın derinliklerinden geçip henüz Azgın Kırmızıya ulaşmadan son buluyordu. Kim bilir? Sonuçta henüz bu yolu kullanıp oraya ulaşabilen hiç olmamıştı. Belki de yol hakkında anlatılanlar sadece bir şehir efsanesiydi ama biraz sonra yakındaki bir tepeciğin ardında beliren arabaya bakılırsa birilerinin hâlâ bu söylentilere inanmadığı anlaşılıyordu.

“Lanet hurda! Sana güvenip bu yola çıktığıma inanamıyorum. Umarım yarı yolda bırakmazsın. Lanet!”

Araçtan yükselen boğuk bir motor sesi ve kar üzerinde sürekli sağa sola kayan, öfkeli tekerleklerden atmosfere karışan yanık kokusu eşliğinde adamın haykırıları duyuldu. Hava oldukça soğuk olduğu halde tüm camları açık olan

yetmiş model mavi bir Ford, yol üzerinde görüldüğünde arkasında bıraktığı kar zerrecikleri etrafa saçıldı. Oldukça yorgun ve yaşlı birer at gibi görünen dört plastik tekerleğin, bu iki ton ağırlığındaki hurdayı yolda tutmakta zorlandığı belliydi. Adam, buna aldırış etmeden bağırmaya devam ediyordu. Aracı kullanan adam, o denli öfkeli bağırıyordu ki sanki altında metal bir hurda yığını değil de dört atı ile seyreden Vahşi Batı banka arabası vardı. Siyah, deri bir çift eldiven giymiş elleri direksiyonu değil de sanki atların kementlerini kavramıştı. Sürekli camın dışında tuttuğu kafasında eldivenleri ile aynı renk olan şapkası, soğuk ve kardan nasibini almıştı. Şapkanın dışına fırlayan kulak memelerinde zarif kadınların kullandığı gümüş küpelerden sallanıyordu. Bu şık küpelere oldukça uyumsuz olduğu tartışılmaz bıyıkları, burun deliklerinden sarkan buz sarkaçları ile kapatılmıştı.

Dışarıya taşan burun kıllarına bir örümcek, ağını kursa eminim yakın zamanda bir böcek avlayabilirdi.

Araç, biraz sonra karlı ve buzlu yol üzerinde, saatte ancak yirmi kilometre hızla seyrederken adam, aniden önüne çıkan karaltıyı gördüğünde frene basmak zorunda kaldı. Tekerlekler, bu ani refleksten sonra iki metre kadar kaydı ve durdu. Yol üzerinde soğuktan donmak üzere olan siyah takım elbiseli bir adam, titreyen bedenine aldırmadan kısık gözlerle Ford'a bakıyordu. Rüzgâr, bu adam belirdikten sonra şiddetini biraz daha arttırdı, belki de kafası camdan dışarıda olan küpeli adam öyle hissetti. Takım elbiseli ve yüzündeki kırışıklıklara bakılırsa yaşı ilerlemiş olan adam, şiddetlenen rüzgâra karşı boynundaki kravatını, iri göbeğinin üzerinde tutmaya çalışıyordu. Hemen yanında iki valizi vardı ve valizlerden birinin fermuarı açılmış, belki de bir kadına ait olan peruğun saç telleri -plastik ve sarı renkte saç yumağı- dışarıya sarkmıştı.

“Sanırım Azgın Kırmızı'ya gidiyorsunuz? Beni de bırakabilir misiniz?” diye sordu adam. Konuşurken ağzından çıkan sıcak buhar saniyeler içinde kayboldu.

Araçtaki adam, bedenini hiç hareket ettirmeden kafasını biraz daha camın dışına uzattı ve ona baktı.

“Sen kafayı mı yedin? Bu havada donmak mı istiyorsun? O valizinden sarkan şey de ne öyle?” diye karşılık verdi.

Takım elbiseli adam, kravatını bıraktı ve sağ elini pantolonunun cebine soktu. Tekrar çıkardığında elinde bir paket sigara ve çakmak tutuyordu ama kendisi bile bu havada sigarasını yakmanın imkânsız olduğunun farkındaydı. Yine de onları avucunda tutmaya devam etti.

“Ben, eski asker Binbaşı George Blood’um ve şimdi ne yazık ki süslü kadınlara hizmet ediyorum. Valizlerimde olan şeyleri Azgın Kırmızıda bir kadına teslim edeceğim. Tabii oraya sağ salim ulaşabilirsem.”

“Demek Azgın Kırmızıya gitmek istiyorsun?”

“Evet, bayım. Bu yol üzerinde olduğunuza göre sanırım siz de oraya gitmek istiyorsunuz?”

George, yavaş adımlarla araca yaklaştı. Sol elini soğuk metalin üzerinde gezdirdi, bunu yaparken bile gözleri adamın üzerindeydi.

“Evet.” dedi araçtaki adam. Başını kaldırdı ve bir eliyle yolun hemen yanındaki donmuş nehri işaret etti.

“Nehri görüyor musun, donmuş. Biz de iki saattir yoldayız ve zamanında oraya ulaşamazsak bizim kanımız da öyle olacak. En kısa zamanda oraya ulaşmamız gerekiyor, anlıyor musun?”

“Anlıyorum.” dedi George.

“Ben de iki saattir buradayım ve ormanın sık olmayan bölgesinde ısınacak bir yer araştırdım ama maalesef bulamadım. Eminim siz yakınlarda böyle bir yer biliyorsunuzdur. Aslında buralarda terk edilmiş bir oduncu evi olduğunu duymuştum.”

“Evet.” diye karşılık verdi araçtaki adam.

“Böyle bir yer var ve oldukça yakında. Sanırım orada biraz konaklasak iyi olacak.”

“Yani bu benim de sizinle birlikte gelebileceğim anlamına mı geliyor?” diye sordu George Blood.

“Seni tanımıyoruz.” dedi araçtaki adam.

“Üstelik burada yalnız değilim ve buna ben karar veremem. Yanımda senin gibi donmak üzere olan iki aptal daha var ve senin onlardan da izin alman gerekiyor.”

“Evet, beni tanımıyorsunuz bayım ama yine de aptal olabileceğime karar veriyorsunuz. Bu söylediğinizi duymazdan geleceğim çünkü artık burada beklemek istemiyorum.” dedi George ve araca biraz daha yaklaştı.

“Demek onlarla da konuşmam gerekiyor öyle mi? Yani diğer aptallarla.”

“Evet, onlarla da konuşman gerekiyor çünkü benzin parasını ortaklaşa verdik.”

“Tamam, umarım arkadaşların da senin gibi yabancıları sever.” dedi George.

Bu sırada Ford’un hemen yanındaydı ve biraz eğilerek bu hurda yığınının siper alıp sigarasını yakmayı denedi. İlk denemede çakmağı alev almış ve onu yakabilmişti. Geriye kalanları tekrar cebine tıktırdı. Sonra yaklaştı ve aracın sağ arka tarafındaki cama doğru eğildi. Cam açıktı ama koltukta oturan adamın yüzünü hala göremiyordu. George biraz daha eğildi.

“Demek bizimle gelmek istiyorsunuz bayım?”

George, aniden başını kaldıran ve buruşuk dudaklarla ona bu soruyu soran adamı gördüğünde irkildi. Adam, sadece onu korkutmakla kalmamış elinde tuttuğu keskin bıçağı gırtlığına dayamıştı. Bıçak, onun boğazına batarken adam koyun postunu andıran şapkasının altındaki yüzü ile gülümsüyordu.

“Bize katılmak istiyorsan önce seni tanımamız gerekiyor.

Bu saatte burada ne arıyorsun? Üstelik kıyafetlerine bakılırsa evden acele ile çıktığın anlaşılıyor. Kim bilir belki birilerin-den kaçırıyorsun belki de polisten. Bu yüzden bizim de başımızı belaya sokabilirsin. Kim bilir belki dün gece evde değildin, geceyi burada geçirdin. Şeytanla bir anlaşma yaptın ve bizi lanetlemek istiyorsun.”

“Hadi ama...”

George, bıçak boğazını kanatmaya başladığında başını hızla geriye doğru çekti ve araçtan uzaklaştı. Bu sırada dudaklarındaki izmarit yere düştü.

“Demek, benim bir şeytan olabileceğimi düşünüyorsun öyle mi?”

Gülümsedi ve sonra biraz daha uzaklaşıp yol kenarındaki bir kayaya yaklaştı. Kayanın üzerinde biriken karı temizleyip üzerine oturdu.

“Sizler iyi adamlarsınız.”

Boğazı kanıyordu ama buna aldırmış etmedi sadece yarasını acıtan kravatını biraz gevşetti.

“Evet, bizler iyi adamlarız.” diye haykırdı adam.

“Bizler şeytan dışında herkese dost canlısı davranırız.”

George, ayağa kalktı ve tekrar araca doğru yaklaştı.

“Eğer söylediğiniz gibi şeytan olsam burada donup ölmekten dolayı şikâyet etmezdim. Ama gördüğünüz gibi titriyorum ve bu belki de soğuktan değil de ölüm korkusundandır.”

Adam, bıçağını camın dışına uzatmış ona doğru tutuyordu. Bu sırada diğer koltuktaki arkadaşı da bu gizemli adamı görmek için eğilmişti. Araçtaki diğerlerinin aksine daha kalın giyinmişti ve başında şapka yerine siyah bir çarşaf vardı ama aralarındaki asıl fark onun cinsiyetiydi. O, bir kadındı. Boynundaki zincir şeklinde ve pek değerli olmadığı anlaşılan kolyesi, çarşafın üzerine sarkmıştı. Zincirin ucunda ise küçük bir haç vardı.

Adam, sonunda elindeki bıçağı camdan içeriye çekti. Kapının açma kolunu yakaladı ve kapının gıcırtilı bir metal sesi eşliğinde açılmasını sağladı. Kadın, onu dikkatle izliyordu çünkü arkadaşının elinde hala bir bıçak vardı ve o bıçak, şimdi kapı döşemesine saplanmıştı. Ve sonra adam bıçağını tekrar araca doğru yaklaşan George Blood'a doğrulttu.

“Aman Tanrı'm!” dedi sonra.

“Ben seni tanıyorum. Sen... Eski bir asker olduğunu söylemiştin değil mi? Evet, sen kara kuvvetlerinde görev

yapan çavuşsun. Neydi?”

“Çavuş George Blood.” diye tamamladı o gün, siyah bir takım elbise giymeyi tercih etmiş olan şeytan. Şimdi tam olarak aracın yanındaydı ve dikkatli gözlerle onlara bakıyordu.

“Evet, ben de seni tanıyorum. Yıllar önce sen de bir askerdin ve karavanayı beğenmediğin için kantinden sürekli ton balığı yerdin. Neresiydi? Evet, çift kurt kol ordu birliği, sen sünepe Brad Nelson’sun.”

“Evet, iyi hatırladın.” dedi adam ve başını salladı. Başıyla beraber elindeki bıçak da sallandı.

“Askerde bana böyle hitap ederlerdi. Aradan yıllar geçti ama sen hala hatırlıyorsun.”

“Senin sünepe oluşunun üzerinden mi kaç yıl geçtiğini soruyorsun? Oh, tam on dört yıl!”

George’un bu sözlerinden sonra şoför koltuğundaki adam bir kahkaha attı. En az bir limon kabuğu büyüklüğünde yağan kar, yeryüzünü beyaza boyamaya devam ediyordu.

“Bizimle takılmak istiyorsan sana bir soru sormak zorundayım.” dedi Brad Nelson.

“Benim sünepe olduğumu söyleyen bu adam, karda kışta takım elbisesi içinde acaba ne arar?”

“Dedim ya artık asker değilim ve Azgın Kırmızı’ya kadar götürmem gereken siparişlerim var. Birkaç peruk. Kadınlarla çalışıyorum ve sürekli iyi giyinmek zorundayım. Evet, bir palto iyi olurdu ama maalesef alacak kadar çok kazanmıyorum.”

“Demek, emekli olduktan sonra da çalışmak zorunda kaldın?”

George onaylamak için başını salladı.

“Aynen öyle asker. Aynen öyle...”

“Peki, buraya kadar nasıl gelebildin?” diye sordu Brad.

“Evet, dün akşam ‘Kırk Tepeler’ denen bir kasabada taksi kiraladım ama ne yazık ki iki saat süren bir yolculuktan sonra hava bozdu ve sürücü artık devam edemeyeceğini söyledi. Bir erkek olduğu halde uzun sarı saçları vardı ve

artık yeni edindiğim mesleğim itibariyle onları görmezden gelemezdim. Aslında beni yarı yolda bırakmak istemeseydi onun için daha hayırlı olacaktı ama sizin de söylediğiniz gibi ben bir şeytanım ve bunu yapmak zorundaydım.” dedi George Blood alaycı bir ifadeyle ve bir gözünü kırptı.

“Hayır, merak etmeyin onu öldürmedim, geri döndü ve yoluna devam etti.”

Brad, bu sözlerden sonra bıçağını bu kez yanında oturan kadına çevirdi. Aslında artık tehditkâr değil sadece onu unutmışa benziyordu.

“Hayatım, söyle bakalım; sen bu adamı daha önce gördün mü?”

Kadın, henüz cevap vermeden George,

“Hayır, ben görmedim.” diye haykırdı.

Brad, bu kez tekrar kar altında titremeye devam eden adama döndü.

“Bundan emin misin? Yani daha önce hiç karşılaşmadınız öyle mi?” dedi.

“Hayır asker hayır! Ben bu kadını ilk kez görüyorum.”

“Anlıyorum.” dedi Brad.

“Yani Azgın Kırmızı’ya sadece iş için gidiyorsun ve buraya kadar da kiralık bir taksi ile geldin öyle mi? Bu kadını da daha önce hiç görmedin. Ne bu kadını ne de onun dün gece kaybolan kızını tanıyorsun?”

“Evet.” diye karşılık verdi George ve kadına bir kez daha baktı.

“Çavuş George Blood, bu kadın benim nişanlım Bayan Malorie Hayber. Size şimdilik inanmak istiyorum.” George, bir yandan kadına bakarken bir yandan da başıyla onaylamayı sürdürdü.

Brad, bu kez yanındaki kadına baktı.

“Evet, hayatım bu adam benim yıllar önce çift kurt kol ordu birliğindeyken çavuşum olan George Blood. Daha önce karşılaşmış olamayacağınız konusunda ve kızının kaybolmasına dair bir ilgisinin olmadığı konusunda şimdilik tatmin olduğum için sizi tanıştırıyorum. Zaten seni daha

önce bir peruk kullanırken görmediğim için herhalde bu adamla da karşılaşmış olamazsın öyle değil mi?”

“Hayır, hayatım daha önce peruk kullanmadım ve üstelik o paçavraları hiç sevmem.” dedi Malorie bir yandan adama bakarken. George, bu sözler karşısında kızgın bir ifadeyle bu bakışlara karşılık verdi.

Brad, bir kahkaha attı.

“Kusura bakma, elbette işine saygı duyuyordur ama şu sıralar kaybolan kızı yüzünden aklı yerinde değil. Onun adına, ben senden özür diliyorum.” Sonra kadına döndü.

“Hayatım, emekli bir askerın geçinmek için başka hangi işi yapmasını bekliyordun?”

Bunları söylerken elindeki bıçak sürekli havada sallanıyordu. Üstelik Brad, onu artık daha sıkı kavramıştı.

“Bu sözlere alınacak birisine hiç benzemiyor.” dedi Malorie.

“Eminim, o paçavraları takan kadınlara daha kötüsünü söylüyorlardır.”

Brad bir kahkaha daha attı.

“Bak, bu konuda doğru söylüyorsun hayatım.” dedi ve araçtakilerin gözlerinde, etrafta uçuşan kar taneleri sayesinde siyah beyaz karıncalı bir televizyonda haber sunan yaşlı bir spikeri andıran George’a baktı.

“Demek bu kadını tanımiyorsun ve dün geceden beri kayıp olan kızını da buralarda hiç görmedin öyle mi?”

George, burun kıvırdı.

“Hayır, görmedim. Söylesene onu görmeli miydim?”

“Bilmiyorum, ben sadece ona yardımcı olmaya çalışıyorum. Belki de geceden beri buralarda olduğuna göre bir şeyler görmüş ya da duymuş olabileceğini düşündüm hepsi bu. Zavallı kadın, ona yeterince değer vermemiş olabilir ama sonuçta o bir anne ve kaybolduğundan beri perişan oldu.”

George, başını yavaşça çevirip kadına baktı.

“Bak sen, demek yanındayken ona eziyet ediyordu ama kaybolduğunda bu kez kendisi eziyet çekmeye başladı. Ne